

Planer gik jo — som anført — i ganske andre Retninger, men jeg maa tilstaa, at jeg heller ikke beklager, at jeg ikke har været med til det, thi jeg holder ikke af den men vilde gerne dømme upartisk. Hvis man allerede nu skulde skride til at drøfte Forandringer i Loven, vilde det maaske have nogen Interesse, at jeg nævner de Antydninger, som man hidtil i den Henseende har fremsat. Det første i den Retning, som jeg har set, var ikke indenlandsk, det skriver sig fra England. Det er nemlig saaledes, at Loven vakte en meget betydelig Opsigt uden for vort Lands Grænser. I et stort Antal Lande — ogsaa i England — er Problemet om Tilvejebringelse af en Alderdomsforsørgelse oppe. Mangfoldige Teoretikere og Praktikere rundt omkring i de forskellige Lande beskæftige sig uophørligen med Løsningen af dette Spørgsmaal, og det er derfor ikke underligt, at man vogter med stor Opnærksomhed paa, naar der i et eller andet Land fremkommer en Løsning eller Forslag til en saadan, navnlig naar det er en Løsning, som bygger paa en saa selvstændig Grundvold, som den danske Løsning gjorde, idet der jo ikke findes noget Sidestykke til vor Lov. Der har været mange Udlændinge i Danmark for at undersøge og berette om denne Lovgivning og dens Resultater, og mange have været hos mig og faaet Oplysninger, særlig statistiske Oplysninger, og der er i Udlandet skrevet adskillige Kritikker og Afhandlinger, og nogle af dem gaa ud paa, at Lovens værste Fare vilde forsvinde og dens gode Egenskaber komme til deres Ret, dersom man forhøjede Aldersgrænsen med blot 5 eller 6 Aar. Hvis man gav det, som vor Lov giver, fra det 65de eller 66de Aar, har man ment, at da vilde de Farer for Befolkningens Moralitet, som jeg har paapeget, og hvis Tilstedeværelse man ogsaa i Udlandet tilfulde erkender, kunne forventes i alt væsentligt at blive undgaaede. Det er jo ganske interessant, da mange jo nærmest vilde være tilbøjelige til ved første Betragtning at betegne det som kun at være en Gradsforskel, om man giver Alderdomsunderstøttelsen fra det 65de, eller man giver den fra det 60de Aar. Men det vil altsaa ses, at det andetsteds betragtes som et Spørgsmaal af principiel Betydning, om Alderen sættes lavere eller højere. Jeg behøver maaske ikke nærmere at udvikle Grundene til, at man gør det. Det er jo i Korthed disse, at man ikke mener, at Folk ville anlægge deres økonomiske Livsførelse for den Eventualitet, at de kunne

opnaa 66 Aars Alderen, mens man i Befolkningen i Almindelighed har det Haab at opnaa 60 Aars Alderen og muligvis kunde tage dette med i Betragtning, naar der er en Lov, som yder dem saa store Rettigheder, som denne Lov gør fra det opnaaede 60de Aar. Det er i øvrigt indlysende, at Udgifterne ved en saadan Alder ville blive væsentlig mindre, men efter min Forstaaelse af de paagældende Udtalelser i den udenlandske Fagpresse, er det ikke dette Moment men mere ideelle Betragtninger, som man har anstillet ved Tanken om en Forhøjelse af Alderen. Jeg erindrer da ogsaa et Forslag om Alderdomsforsørgelse, som i sin Tid har været fremme paa Rigsdagen, og som blev fremsat af afdøde C. Berg og Redaktør Hørup, og jeg husker næppe fejl ved at sige, at der var Aldersgrænsen sat noget højere, end den er i den gældende Alderdomsunderstøttelseslov, (*En Stemme*: 62 Aar.) Vel, 62 Aar. I en anden Retning gaar det Forslag til en Ændring i den bestaaende Lov, som det ærede Medlem fra Odense nylig har omtalt. Det gik ud paa at omdanne den gældende Lov fra at være en Alderdomsunderstøttelseslov til at være en Invalidforsørgelseslov. Det er mig selv, som har fremsat dette Forslag, og det ærede Medlem har jo ogsaa i sin Tid angivet mig som Ophavsmanden dertil i en Bog, som han har udgivet. Jeg har senere bragt dette Forslag frem i et Udvalg; det har altsaa for saa vidt været fremme her som jeg i 95—96 var Medlem af et Udvalg om den samme Sag. Det var det ærede Medlem for Fakse (A. Jensen), som havde stillet Forslag om Forandring i Alderdomsunderstøttelsesloven, og i det paagældende Udvalg har jeg fremsat mine Planer i denne Retning. Jeg har støttet dem derpaa, at næppe nogen vilde se hen til en Eventualitet som den at blive Arbejdsinvalid uden som noget, der indjagede ham Frygt og Sorg, medens de fleste med Fortrøstning og Haab se hen til dette at opnaa 60 Aars Alderen; man vil være langt mere

Rettelser:

Sp. 1069, L. 14 f. o.: Efter „os“ sættes „“, og Ordene: „som Kvittering“ rettes til: „Jeg kvitterer“.

— 1105, L. 7 f. o.: „idet det jo kun drejer sig om“, læs: „idet det jo kan dreje sig om“.